

מאת הנאמן מ"ר הרב ברוך הירשפלד שלימ"א,
ראש כולל עמרת חיים ברוך, קליבלנד חיימס

Damaging in Public Domain. If Reuven trips in the street (public domain) and falls on top of Shimon and breaks his glasses, Reuven has to pay for them. However, if they collide in the street and the glasses get broken, Reuven is exempt from paying since the movement of the victim also contributed to the damage (5). This applies when both were walking, but if Reuven was running and collided with Shimon who was walking, and broke his glasses, Reuven has to pay, because one has no right to run in a public place (6). On a Friday afternoon, close to sunset, when people typically might run, it is considered like he has permission to run [and everyone including the victim should be extra careful] **and the runner is exempt from paying for the broken glasses (7).**

Our *Gemara* discusses one who purchases ציר (brine from a fish when it is salted) from an עובד הארץ and must be concerned that it is טמא. Water was added to this ציר, which was then used as a dip and sometimes as an ingredient to flavor other cooked foods. One who wishes to be מטהר this ציר may perform השקה by touching it to the water of a *mikvah*. If the mixture consists mostly of water, השקה is effective, because it is a valid method to be מטהר the water. If the fish brine is the majority and the water is a מיעוט, the mixture is not טמא anyway, since fish brine is merely the יצאה of the fish and is not considered an אוכל. The water is בטל to the fish brine and is not טמא. ר' ירמיה explains that this applies only when the ציר is used as a dip. If it is added to a pot containing other water, the water in the ציר, although previously בטל and considered טהור, combines with the other water and may become the majority over the fish brine, causing the mixture to be טמא. This principle is known as "מצא מין את מינו ויעור" - a מין can find its like and be reawakened, joining with the other like מין to become the רוב. A similar principle applies to נטילת ידים for פסול mixed with מים כשר. The *א"ח"ח* (ס' ק"ט) שו"ע states that water used for tasks such as washing dishes is פסול to נטילת ידים if מים כשרים fall into it. בטל בשמים it does not need to be טמא. As long as the water is טהור, it is not טמא even by רוב. The *א"ח"ח* explains that if this water is פסול, the mixture may be used for נטילת ידים because something whose prohibition does not depend on רוב does not require יעור. The *משנ"ב* brings this להלכה and adds that this water may be used to complete the רביעית required for נטילת ידים.

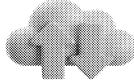
The **מִהְרֵם שִׁיק** (שְׁרִיט אִרְחָ רִיז) was asked whether one must be **רוֹשֵׁשׁ** that water dripping from his hands after the first **נְטִילָה** which has become **טָמֵא** through contact with his hands, will render the **טַהוֹר מִים** in the cup **טָמֵא**. Based on a **רֵאשִׁי** **רֵאשִׁי** answers that when **נְטִילָה** is required because of **טָמֵא מִמֶּנּוּ** the water is not considered **טָמֵא**. Otherwise, after the first pouring, the water on one's hands would render the water used for the second **נְטִילָה** **טָמֵא**, making it impossible to purify one's hands. Rather, it is considered a **טָמֵא בַּעֲלֵמָה** and does not render the second water **טָמֵא**. If it falls into the kosher **מִים** it is **בָּטֵל**. The second **נְטִילָה** is generally required to rinse away the water from the first **נְטִילָה** which has become **טָמֵא** through contact with one's hands. However, the **שְׁרִי** states that if one pours a **רְבִיעִית** over his hands at one time, a second **נְטִילָה** is unnecessary. The **מַשְׁנֵיב** explains that a **רְבִיעִית** of water acts like a **מִקְוָה** and is **טָהוֹר** so the first water does not become **טָמֵא** and does not need to be rinsed off. Since today's washing cups generally hold more than a **רְבִיעִית**, the **שְׁאֵלָה** is not relevant in such cases. For **מִנְהַג** the **אִשֵּׁשׁ** was to pour a **רְבִיעִית** or more on each hand without pouring a second time. Others maintain that even when more than a **רְבִיעִית** is poured each time, one should still pour twice.

(1) עיין קהילות יעקב ב"ק א' (2) חו"מ שעה:א
(3) שם:ד (4) שם:י (5) שם:ז (6) שם:ח (7) שם

“Unlike the destruction of Sodom, where *Hashem* directly intervened - (“ה' המטיר אש”) - the *Torah* uses passive language for the *mabul* - (“וארבות השמים נפתחו”) - to teach us that the worst punishment is *Hashem* withdrawing His presence (*Hester Panim*). By sinking into total corruption, the generation severed their connection to *Hashem*, causing Him to remove the sustaining force that keeps nature in order. Left alone, creation naturally collapsed into chaotic downpours, meaning *Hashem* did not actively send the flood - humanity brought self-inflicted ruin upon themselves.”

**Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533**

Daven & Learn IN ORDER
to connect with Hashem!
 (ב"ח ס"ח מ"ו)
 -each with its own form
 of connection.

**Mazel Tov to Eli & Hadas Gelb
and Tuli & Leah Klein on the
Chasuna of their children, Dud
& Chani נני. May the young
couple be zoche to build a bayis
ne'eman b'Yisroel לשם ולתפארת**

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.dickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Gnushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (78)

In the Mazik's Domain. The above obligation to pay even in hard to anticipate cases, does not apply in the domain of the *mazik*. So if Reuven parks himself in the domain of Shimon without permission, Shimon has no obligation to be extra careful to avoid damaging Reuven's items and if he did, he does not

לפי ע"ר אברהם יוסף שמואל אלטער בן ר' מנחם ז"ל וחייתו וישיבת דוד בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורין

בראיתי יצור היק
ובדאתי לו

תורה תבלין

TORAH TAVLIN Publication | 34 MARINER WAY MONSEY, NY 10952

TORAH TAVLIN
IS ALWAYS AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES
STORIES ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND US AN EMAIL
TO: [SUBSCRIBE@](mailto:SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG)
TORAHTAVLIN.ORG

Shabbos Parshas Noach - October 17, 2026

עדותיך אתבונן

לימודים מאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שליט"א, בעמ'ם שדה אברהם

צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה

בצדה תשים תחתים שנים ושלישים תעשה ... (ו-ז)

- בענין עיקר עבודת האדם

פרש"י: "תחתים שנים ושלשים" - שלש עליות זו על גב זו - עליונים לאדם, אמצעים למדור בהמה חיה ועופות, תחתיים לזבל, עכ"ל.

ויש לבאר דברי רש"י, דמדוע צוה הקב"ה את נח לבנות התיבה באופן ששייה"ג קומות, אחד לאדם, ואחד להיבמות, ואחד להובל, מה איכפת לך אם יבנה האנשים ביחד באותו קומה של הבהמות? דחזינו מזה שצוה הקב"ה את נח לבנות התיבה ב"קומות של ג' הקפיד הקב"ה שתהא מקום מיוחד לאנשים, ומקום מיוחד לבהמות, ומקום מיוחד להובל, ודבר צ"ב מדוע ולמה?

ועוד יש לזכור, דעיקר הק' מילתא צ"ב, דמדוע האופן של הצלה של הבהמת יהיה בדוקא שתהא עם התיבה ביחד עם נח ומשפחתו. הרי אנו ידעינן שהרבה שלוחים למקום, והקב"ה יכולין להציל הבהמת בכמה וכמה אופנים, ועי"כ מדוע יהיה צורך שתהא הצלתם ביחד עם נח בהתיבה?

ועוד יותר, דהנה הדגים לא באו עם נח אל התיבה. דכתיב (ו, כב): "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו". ואיתא במדרש רבה (לב, יא) "בגמ' סנהדרין (קת, ב) דרדוק כל אשר 'בחרבה' מתו, אבל הדגים שהיו בים - לא מתו, וברחו ואלו אוקיינוס. א"כ, כמו שהדגים לא היו צריכין לבא עם נח אל התיבה, כמו כן הקב"ה היה יכול להציל גם תבהמת באופן אחר ולא היו צריכין לבא עם נח אל תיבה, והדרב"צ."

ונראה לומר לענ"ד ליישב זה, הדנה דור המבול השחית דרכם על הארץ. באופן פלא. ועברו על עבדות החמורות, ע"י, גילוי עריות ושפיכות דמים ומ"מ לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל. והק' המפרשים מדוע נחתם גזר דינם על הגזל. הרי עבובעבדות שהם יותר חמור מגזל, אלו הם ביהרג ואל יעבר.

וביאר הרמב"ם (ו, יג) שהטעם שנחתם גזר דינם על הגזל הוא מפני שהיא מצוה משכלת, אין להם בה צורך לנביא להזהירם. הרי חוינן שעד היכן השחית דרכן שעברו גם על דברים שהם מחייב השכל. ולא עוד, אלא דאיתא במדרש שדור המבול גזלו פחות משהו פרוטה, ולגזול דבר חשוב כמו פרוטה יש יצר הרע ותאוה, אבל לגזול דבר פחות כזה, אינו אלא משום שהשחית דרכם עד אין סוף. ולא שלטו בהם השכל כלל, אלא היו ממש "נפש בהמה" והנהיגו כמו החיות, שעושה כל מה שרצה. ובהשחתה כזה, הוצרך הקב"ה להביא את המבול. ואופן התיקון העולם היה בנח ומשפחתו מזה החילוק בין אדם לבהמה, ולהבין שמחותו של אדם הוא זה ששולט שכלו על נפש הבהמה שלו.

וע"כ אפשר שמתעם זה נח הוצרך להביא הבהמת להתייבה, לראות מהותו של בהמה להבין שאדם אינו בהמה, ותכליתו של אדם הוא לשלוט על נפש בהמהי שלו. וע"כ אפשר שמתעם זה האנשים הם בקומה אחרת מן הבהמת להדורות שיש חילוק גדול ביניהם.

מאת הגה"צ רבי נמליאל חבון רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיר"ק

יִירַד ה' לִרְאוֹת אֶת הָעֵיר וְאֶת הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ

בני האדם ... (יא-ה) - הרושם לדורות ממעשי האדם

שמא בני חמורים וגמלים!?! אלא בני אדם

אישון שכפה את הטובה ואמר (ג' יב) 'האשה אשר נתתה עמדי', אף אלו כפו בטובה הדור במי שהשפיעם טובה ומלטים מן המבול. מלבד מה שרש"י מלמדנו פשוטו של קרא - פירוש של התיבות 'בני האדם', באים דבריו גם ללמדנו שמכל פעולותינו של נוצר נדרשם לדורי דורות, שהרי מאדם הראשון עד דור הפלגה כבר היה קרוב אלפינים שנה, והמה כבר היו הדור העשירים לאדם הראשון [על פי החשבון שהיה זה מי אברהם שהיה דור העשרים לאדם הראשון, ויתכן מאוד שכבר היו ביניהם כאלו שברכו בידו מאודו יותר], ואף על פי כן יחוס עדיין דור חטאם לזקנים הראשון וזאת אומרת שדורות חטא של 'כפיית טובה' של אדם הראשון הוא זה שגרים פגם ודור דורות, ואותו פגם שגם הם יהיו נמשכים אחר וזההחטא.

ולמדים אנו מכאן עד כמה מוטל עלינו להיות וויד במעשינו, לפעמים עושה אדם מה עבירה ונרמזה לו שמלבד אותה עבירה לא עשה ולא כלום, ואינו מעלה על דעתו שגם המלך החטא גרם תכלה לנפשו, כי החטא עושה רושם בעצמותיו של האדם ומלבד שמתאווה בסיבית לשנות באיזויותו, נמשך אותו פגם בכל צאצאיו שיזוול בעודו שומן, וכתוצאה מכך יכשול גם הם באותו החטא. ולפעמים ידעה זה החטא אמצעי לירידה ונטפת תמורה ביותו, כמו שראויים שרשודא רש כפה בטרטוריה של מקום, וכתוצאה מכך נכשול דוד הפלגה בחטא חמור מזה ובקשו גם לברוא רל'.

כעין זה רואים גם במעשים טובים, שכשארם עשה מעשה טוב מדפק את מדרותיו, ונמשך רשומם גם בצאצאיו אדירי. והדרים מבוארים בגמרא (מגילה יג): כי ידועה שראתה רחל מה שאביה עולל לה, רבינה שאם רק תשתוק ולא תגלה את ימימיהם ללאה רתויה שני דרים. והן בעלה הצדיק, וכן שתתלבש מעתה בלבוש גדולה ויהיה מראש ראיה את הגול, והתחכמה למנוע הפסדות אולם כדי שלא לבייש את היתה הסכימה לוותר על ון על טובתה להיות עקדת ביתו של יעקב, וזן על מעמדה בחדה. כי במקום שתתלבש ללבוש גדולה ויהיה מראש ראיה את הגול, והתחכמה למנוע הפסדות אולם כדי שלא לבייש את היתה הסכימה לוותר על ון על טובתה להיות עקדת ביתו של יעקב, וזן על מעמדה בחדה. כי במקום שתתלבש ללבוש גדולה ויהיה מראש ראיה את הגול, והתחכמה למנוע הפסדות אולם כדי שלא לבייש את היתה הסכימה לוותר על ון על טובתה להיות עקדת ביתו של יעקב, וזן על מעמדה בחדה.

כ"ז נוקף לזכותה של אמינו רחל, שבתנהגותה נתנה סעו לכל דורותיה אודיה בתנהגותה טובה זו. ובאסתר אנו רואים שמידה זו ויכתה אותה לצילל גל בני דורה לְלֶהָ ר"ל, כי מאדור שלא גילתה את עמה ואת מלכותה לא ידע אחרשוש שהיא רחל, וגור כליה על חידושים וכיון שחשבה כי כללית הוחרה בחרבה במלכות, כי כל ידעה היא בנין לדורות, ולטוב ורע לזמנים ובשעת נסיון יהיו ברינו אלז לחיובם ונצחיה.

MONSEY EDITION

דלקת נרות לשבת - 5:56
זמן קריאת שמע/המ"א - 9:20
זמן קריאת שמע/הכנר"א - 9:56
סוף זמן תפילה/לכנר"א - 10:51
זמן לתפילת מנחה גדולה - 1:12
שקיעת החמה שבת קודש - 6:12
מוש"ק לאת הכוכבים - 7:02
לחש"כ / לרצונו תס - 7:24

תורה תבלין

TORAH TAVLIN Publication | 34 MARINER WAY MONSEY, NY 10952

TORAH TAVLIN
IS ALWAYS AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES
STORIES ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND US AN EMAIL
TO: SUBSCRIBE@
TORAHTAVLIN.ORG

שבת קודש פרשת נח - ו' מרחשון תשפ"ז

Shabbos Parshas Noach - October 17, 2026

טיב התבלין

עדותיך אתבונן

לימים מאת הרב אברהם הייל אבשיין שליט"א, בעמ"ס שוה אברהם

צדק תעשה לתבה ואל אמה תבלנה מלמעלה ופתח תתבה בצדקה תשים תחתים שנים ושלישים תעשה ... (ו-ז)

- בענין עיקר עבודת האדם

פרש"י: "תחתים שנים ושלישים - שלש עליות זו על גב זו - עליונים לאדם, אמצעים למדור בהמה חיה ועופות, תחתים לזבל, עכ"ל.

יש לבאר דברי רש"י, דמדוע צוה הקב"ה את נח לבנות התיבה באופן שייהיה ג' קומות, אחד לאדם, ואחד להבהמה, ואחד להזבל, מה איכפת לך אם היה האנשים ביחד באותו קומה של הבהמות? דחזונו מזה שצוה הקב"ה את נח לבנות ג' קומות שע"כ הקפיד הקב"ה שתהא מקום מיוחד לאנשים, מקום מיוחד לבהמות, ומקום מיוחד להזבל, והדבר צ"ב מדוע ולמה?

ועוד יש לבאר, דעיקר הך מילתא צ"ב, דמדוע האופן של הצלה של הבהמה היה בדוקא שתהא עם התיבה ביחד עם נח ומשפחתו. הרי אני ידענין שהרבה שלוחים למקום, והקב"ה יכולין להציל הבהמה בכמה וכמה אופנים, וע"כ מדוע היה צורך שתהא הצלתם ביחד עם נח בהתיבה?

ועוד יותר, דהנה הדגים לא באו עם נח אל התיבה, דכתיב (ו, כב): "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו", ואיתא במדרש רבה (לב, יא) ובגמ' סנהדרין (קת, ב) דדוקא כל אשר ב'חרבה' מתו, אבל הדגים שהיו בים - לא מתו, וברחו לים אוקיינוס. א"כ, כמו שהדגים לא היו צריכים לבא עם נח אל התיבה, כמו כן הקב"ה היה יכול להציל גם הבהמה באופן אחר ולא היו צריכים לבא עם נח אל התיבה, והדבר צ"ב.

ונראה לומר לענ"ד ליישב זה, דהנה דור המבול השחית דרכם על הארץ, באופן פלא, ועברו על עבירות החמורות, ע"ז, גילוי עריות ושפיכות דמים ומ"מ לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, והק' המפרשים מדוע נחתם גזר דינם על הגזל, הרי עברו בעבירות שהם יותר חמור מגזל, אלו הם ביהרג ואל יעבר, וביאר **הרמב"ן** (ו, יג) שהטעם שנחתם גזר דינם על הגזל הוא מפני שהיא מצוה משכחת, אין להם בה צורך לגביא להוורחים. הרי חזונו שעד היכן השחית דרכן שעברו גם על דברים שהם מהיכן השכל, לא עוד, אלא דאיתא במדרש שדור המבול גזלו פרות משוה פרוטה, לגזול דבר חשוב כמו פרוטה יש יצר דרע ותאוה, אבל לגזול דבר פחות כזה, אינו אלא משום שהשחית דרכם עד אין סוף, ולא שלטו בהם השכל כלל, אלא היו ממש "נפש בהמ"י, והנהיגו כמו החיות, שעושה כל מה שרצו, ובהשחתה כזה, הוצרך הקב"ה להביא את המבול, ואופן תהיקון העולם היה בנח ומשפחתו מבין החילוק בין אדם לבהמה, ולהבין שמהותו של אדם הוא זה ששולט שכלו על נפש הבהמי שלו.

וע"כ אפשר שמטעם זה נח הוצרך להביא הבהמה להתיבה, לראות מהותו של בהמה להבין שאדם אינו בהמה, ותכליתו של אדם הוא לשלוט על נפש בהמי שלו. וע"כ אפשר שמטעם זה האנשים הם בקומה אחרת מן הבהמות להרורות שיש חילוק גדול ביניהם.

מאת נמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א, רבי שער השמים ירושלים עיריך

וידר ה' לראת את הקיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם ... (יא-ה) - הרושם לדורות ממעשי האדם

פרש"י: בני האדם - אלא בני מ"י? שמא בני חמורים וגמלים? אלא בני אדם הראשון שכפה את הטובה ואמר (ג, יב) 'האשה אשר נתתה עמדי', אף אלו כפו בטובה למדור במי שהשפיעם טובה ומלטם מן המבול, מלבד מה שרש"י מלמדנו פשוטו של מקרא - פירושן של התיבות 'בני האדם', באים ודבריו גם למדנו שמכל פעולותיו של אדם נוצר רושם לדורי דורות, שדרי מאדם הראשון עד דור הפלגה כבר היה קרוב לאלפיים שנה, והמה כבר היו הדור העשרים לאדם הראשון [על פי החשבון שהיה זה בימי אברהם שהיה דור העשרים לאדם הראשון, ויתכן מאוד שכבר היו ביניהם כאלו שכבר היו בדרך מאדור יותר]. ואף על פי כן יחסו עדיין את חטאם לזקנים הראשון אדם. זאת אומרת שאותו חטא של 'כפיית טובה' של אדם הראשון הוא זה שגרים פגם לדורי דורות, ואותו פגם גרם שגם הם ידיו נמשכים אחד וזההחטא.

ולמדים אנו מכאן עד כמה מוטל עלינו להיות זהיר במעשינו, לפעמים עושה אדם איזה עבירה ונרמה לו שמלבד אותה עבירה לא עשה ולא כלום, ואינו מעלה על דעתו שמלבד החטא גרם חבלה לנפשו, כי החטא עושה רושם בעצמותו של האדם ומלבד מה שמתאווה בסיבתו לשנות באיולותו, נמשך אותו פגם בכל צאצאיושיוולד בעודו במזמו, וכתוצאה מכך יכשלו גם הם באותו החטא. לפעמים יהיה זה החטא אמצעי לעבירה נוספת חמורה ביותר, כמו שהרואים כאן שהאדם רק כפה בטובתו של מקום, וכתוצאה מכך נכשלו דור הבאים בחטא חמור מזה ובקשו גם למדור בבוראם ר"ל.

כעין זה רואים גם במעשים טובים, שכשאדם עושה מעשה טוב מהפך את מהותו לטובה, ונמשך רישונו גם בצאצאיו אחריו. והדברים מבוארים בגמרא (מגילה יג, כ) בשעה שראתה רחל מה שאביה עויל לה, הבינה שאם רק תשתוק ולא תגלה את הסימנים ללאה תרוויח שני דברים, הן בעלה הצדיק, והן שתתקרב מעתה פתחמה גדולה שכבר מראש ראתה את הגזל, והתחכמה למנוע ופסידה, אולם כדי שלא לבייש את אחותה הסכימה לוותר על הן על טובתה להיות עקרת ביתו של יעקב, והן על מעמדה כבוכה, כי במקום שתתקרב להתקרב מעתה כהסכלה יראה איך להתגונן ומבטא ידוע, הסכמה זו להיות שפילה במקום תתקרב אהמדת הצניעות והענוה, ובשכר עמידתה בסיון נתדפכה מידת הצניעות כחלק ממהותה, ושהפיעה עם על דריותיה אחריה, שגם הם זכו שהגדולה לא סנדר את עיניהם מחובתם להתנהג בצניעות וענוה, והרואים זאת הן בשאל שגם אדם שזכה למלוכה בדר בצניעות, והן באסתר שהיתה מיכנה לוותר על המלוכה בזכות מידת הצניעות שהיתה טבעיה בה, ומן הסתם היתה מידה זו טבעיה גם בשאר צאצאיה אלא שבשני אלו אנו רואים זאת בג"ך.

כ"ז נזקק לזכותה של אמינו רחל, שבהתנהגותה נתנה סעד לכל דריותיה אחריה להתנהג במידה טובה זו, ובאסתר אנו רואים שמידה זו וזיתה אותה להציל גל בני דורה מלפניה ר"ל, כי מאוד שלא גילתה את עמה ואז מולדתה לא ידע אשורושד של ידיותיה, וגזל כללי על היהודים ובין שהותה היא בכלל הגיירה הוכרח להסלח, כי כה עזולה היא בנין לדורות, הן לטב והן למוטב, ובשעת נסיון ידיו דברינו אלו לחזק גדול.

מעשה אבות סימן לבנים

וירא אלקים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ ... (וי-יב)

The city of Carlesbad, Germany, was renowned in earlier times for its spas and hot springs, which attracted countless vacationers seeking relaxation, comfort, and the healing properties of its many springs. Among those who frequented the resort were prominent *Roshei Yeshivah* and *Chassidic Rebbes*, who would spend time there to refresh their minds and find relief from various physical ailments. **R’ Dovid Shapira זי”ל** - known affectionately as **R’ Dovid’l of Dinov**, author of the *Tzemach Dovid* - once visited Carlesbad and its famous hot springs, intending to remain there for several days and benefit from its therapeutic qualities. However, after only a short time in the city, he had seen enough. He was deeply shocked to discover that many people who had come from prominent Jewish communities throughout Europe, individuals who ordinarily led modest, spiritually fulfilling lives and were renowned in their hometowns for their righteous conduct and good deeds, had abandoned their usual restraints. At the resort, they indulged in inappropriate levity and frivolous behavior.

R’ Dovid’l could hardly believe what he was witnessing. These were respected members and leaders of Jewish communities, people who appeared to embody the highest standards of *Torah* observance and moral conduct back home. Yet, away from their communities and the watchful eyes of their fellow Jews, they seemed to behave as though their usual standards no longer applied. To the *Rebbe*, this revealed a disturbing truth: perhaps their upright behavior at home was maintained not by genuine inner conviction, but by the pressure of social expectations and the fear of public scrutiny. In their hometowns, they knew that improper conduct would be noticed and condemned. At a vacation resort, however, removed from their constituents and fellow community members, they felt free to act without restraint. Their behavior suggested that the righteousness they displayed at home had not become an integral part of their character.

R’ Dovid’l was visibly distressed by what he had seen. One of the *chassidim* accompanying him noticed his agitation and asked what was troubling him. “Now I truly understand,” the *Rebbe* replied with a sigh, “what the *Gemara* means when it teaches us that the hot springs found in this world are remnants of the boiling waters that burst forth from the earth’s depths during the Mabul, the great flood in the times of Noah, destroying the sinful generation.” (*Sanhedrin 108b*)

The *chasid* looked at the *Rebbe* in bewilderment, unable to grasp the connection between the behavior he had witnessed and the *Gemara*’s account of the Flood. “I will explain,” said R’ Dovid’l. “If someone were to read the story of Noah and the *Mabul* in a simple, straightforward manner, he might wonder whether *Hashem*’s punishment was excessively severe. After all, *Chazal* teach that *gezel*, robbery and theft, was the principal transgression of that generation. While theft is certainly a serious offense, one might ask whether it justified the complete destruction of an entire civilization. Why not simply punish the guilty individuals and allow the rest of humanity to continue living?”

The *Rebbe* looked intently at his young *chasid* before continuing. “This is why *Hashem* allowed these hot springs to remain in the world. They serve as a lasting lesson for anyone willing to observe human nature honestly. When a person sees the levity and moral carelessness that can emerge when people gather around these springs, away from the restraints of their usual surroundings, he can begin to understand the deeper meaning of the generation of the *Mabul*. Their wrongdoing was not merely an isolated act of theft. It reflected a profound moral corruption that had permeated their society.

“When people abandon their principles as soon as they are free from the scrutiny of others, it reveals that their apparent righteousness may be little more than an outward performance. The absence of witnesses does not make a person more virtuous; rather, it reveals the character that was there all along. It is for this reason that *Hashem* allowed these few hot springs to remain in the world. So that anyone who observes the קלות ראש and levity, with which people behave when in the proximity of these springs, will understand that *Hashem* was truly just and correct in His judgment!”

כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי ... (ישעי’ נד-ב)

DEEP, PENETRATING ANALYSIS
OF THE WEEKLY HAFTORAH

תורת הצבי על הפטרות

Just as *Hashem* promised Noah that he will never bring a flood over the entire earth ever again, so too did He promise to never allow his anger to impact the ultimate redemption of the Jewish people.

Interestingly, the **Zohar HaKadosh זי”ל** points out that while the *Navi* was clearly referring to the waters of the *Mabul*, he nevertheless called them the waters of Noah. The question is why does he refer to it this way?

Perhaps we may explain as follows: we learn from *Chazal* that Noah’s generation was a fully immoral and murderous generation and as a result was slated to be destroyed. Thus, Noah - who was a member of this wicked and degenerate generation - was also slated to be destroyed. However, since

Noach “found favor” - “מצא חן” - in the eyes of *Hashem*, he was spared his generation’s fate. This being said, Noah, as the “favored” one, should have done more to rescue the people. He should have “stepped up” and prayed for the rest of the world, just as *Moshe Rabbeinu* did when his nation, *Bnei Yisroel*, were facing annihilation from *Hashem*. The righteous have a responsibility to ensure that everyone upholds all that which is important. As a result of Noah failing to plead on behalf of his generation, the destructive waters are referred to as if he himself was responsible for them.

While one thinks that if he remains complacent, he will stay out of trouble, it is important to remember that just as there is a time to be quiet, there is also a time to speak out!

נח איש צדיק ... (י-ב) - וימת תרה בחרן ... (יא-לב)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE
FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOIFMAN ZIT"l

מחשבת הלב

Our *parsha* begins with the life of Noah and closes with the beginning of **Avraham Avinu**’s life. **Rashi** on the word “עד אברהם:” highlights a contrast between them. On the second of the above-quoted *posukim*, Rashi writes as follows: “עד אברהם:” “*Until Avraham there existed a measure of Hashem’s anger in the world.*” Why was there this anger in the world, and what changed with the age of Avraham? It seems that plenty of evil still existed!

R’ Moshe Feinstein זי”ל explains this based on a *Gemara* in *Avodah Zara 9a*. The *Gemara* tells us the first two thousand years of the world are referred to as “תורה” - desolate. The second two thousand years, commencing with *Avraham Avinu*, are called “תורה”. Asks R’ Moshe: Noah, the *tzaddik*, as well as Shem and Eiver, all lived before Avraham. And in Avraham’s דור there lived many רשעים. So how do we explain this sudden change from תורה to תורה? Expounds R’ Moshe, granted there were most certainly some good people prior to אברהם. There even existed the *Beis Medrash* of Shem. But there were no proactive efforts to build and perpetuate *Torah* and אמונה ב’. Whoever wished, was able to come, enter the *Beis Medrash* and study. While Noah himself was a צדיק, he didn’t seek to inspire others. By contrast, *Avraham Avinu*, explains the *Gemara*, created and cultivated others: “זאת הנפש אשר עשו בחרן”. That calls for the period of time to be known as a time of תורה. In our tumultuous world, we must strive to impart *Hashem*’s ways to the next generation; to family, to friends and even to strangers. Avraham was the quintessential pioneer in that field and זכה ויזכה את הרבים. Thus, his generation became known as the “*Years of Torah.*”

The *posuk* (*Tehillim 112*) says, “אשרי איש ... במצותיו חפץ נמאד ... גבור בארץ יהיה ידעו”, A man is praised when his efforts in performing מצות succeed in driving others to do the same. May we, the descendants of *Avraham Avinu*, follow in those ways, learning and doing mitzvos in ways that exhort and inspire others to emulate us as well.

משל למה הדבר דומה

צא מן התבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך ... (ח-יבז)

משל: A man went on a hunting trip into the woods, but somehow lost his way. For days he wandered in the forest, disorientated and confused, desperately trying to find his way out. After some time, he saw another man approaching in the distance. At last, he thought to himself, another human being who probably knows how to get out of this forest.

When they met, he asked the man, “My friend, can you tell me the way out of this forest? I have been wandering for days, but have been unable to find my way out.”

The other fellow answered, “I do not know the way out either. I, too, have been wandering about these woods for days. Let us journey on together. Perhaps, side by side, we can figure a way out.” The man was no longer hopeless.

As they were walking, they suddenly spotted a large grizzly bear off in the distance, heading their way. One man took off his pack, pulled out a pair of running shoes, and started to put them on. The other frantically said, “What are you doing? You can’t outrun that bear. He will surely catch you.”

The other man calmly replied, “I don’t need to outrun the bear. I only need to outrun you!”

נמשל: After completing his ark, Noah set out on his journey - a voyage that *Hashem* commanded him to undertake. But dealing with animals all day, every day, was tremendously stressful and somewhat lonely for a human being. His family was onboard and that eased the pain. Companionship makes our suffering tolerable. However, as the two men running from the bear realized, whether in love, friendship, or business, always choose your companions wisely....

ואתם פרו ורבו ורצו בארץ ורבו בה ... (יז-ב)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A
FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM
AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOShUA GOLD

הנחמדים מזהב

After the devastation of the *Mabul*, Hashem told Noah twice “פרו ורבו” - “*Be fruitful and multiply.*” **Rashi** explains that the first time was a blessing while the second is a commandment. Previously, this very *mitzvah* was given to *Adam Harishon* (א, כח) and now it was repeated to Noah. The **Meshech Chochma** offers a beautiful explanation. The *Gemara* (*Yevamos 65b*) rules that only a man is commanded in the *mitzvah* of *Pru Urvu*. Although a woman is included in the broader obligation of *mitzvah*, meaning, to populate the world and ensure its continued existence, she is not included in the formal *mitzvah* of *Pru Urvu*. This, explains **R’ Meir Simcha זי”ל**, is because of the pain and danger involved in having children. The *Torah* does not generally command a person to subject themselves to pain, and certainly not to danger. *Yom Kippur* is a notable exception, but otherwise, the *Torah*’s ways are pleasant, “דרכיה דרכי נועם”, and its *mitzvos* are designed with our best interests in mind.

Nevertheless, to ensure a wife would willingly allow her husband to fulfill this *mitzvah*, *Hashem* implanted within a woman, a natural desire to bear children. We all know the joke that if man had to give birth, nobody would have them! But women are different. *Hashem* designed the world this way! With this he explains the need for a new commandment. Before the *chet* of the *Eitz Hadaas*, childbirth posed no discomfort or risk. Therefore, Chava and all women were included in the *mitzvah*! After Chava was cursed, a new directive had to be given which excluded woman.

R’ Isser Zalman Meltzer זי”ל repeated a scene he had seen as a young man learning in the *Volozhiner Yeshivah*. A fire ravaged the town, posing great danger to its inhabitants. He noticed an elderly, scrawny tailor carrying two children, one under each arm, running for many blocks to safety. When he asked the man how he had the strength to do so, the tailor responded “*Ven tzu brentmin, krigt min koychos,*” when it’s burning, it gives me strength. *Mitzvos* are not a burden. Recognizing that they are given by *Hashem* with love, should ignite a fire of passion to embrace them joyfully.